

ವಿಲ್ಮಾ ಡಿ'ಸೋಜಾ ಸಂದರ್ಶನ

ಮಳೆ ಬಂದು ಎಲ್ಲ ಧ್ವಜಗಳ ಬಣ್ಣ ತೊಳೆದು ಹೋಗಲಿ...

■ ಪದ್ಮನಾಭ ಭಟ್

ಚಿತ್ರಗಳು: ಆನಂದ ಬಕ್ಷಿ

ತಮ್ಮ ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿಯೂ ಮಾತಿಗಿಂತ ಮೌನವನ್ನೇ ಹೆಚ್ಚು ನೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಂತೆ ಕಾಣುವ, ಕೊಂಕಣಿ ಕವಯಿತ್ರಿ ವಿಲ್ಮಾ ಲವೀನಾ ಡಿ'ಸೋಜಾ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡದ ಬಂಟ್ವಾಳದವರು. ಸದ್ಯ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಸೇಂಟ್ ಜೋಸೆಫ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕಿಯಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. 'ಮುಖಿದ್ದೀನ್' ಇವರ ಮೊದಲ ಕವನಸಂಕಲನ. ಇದಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಯ 2017ರ ಸಾಲಿನ 'ಯುವ ಪುರಸ್ಕಾರ' ದೊರೆತಿದೆ. ಈ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗೆ ಭಾಜನರಾದ ಕರ್ನಾಟಕದ ಮೊದಲ ಕೊಂಕಣಿ ಲೇಖಕಿ ವಿಲ್ಮಾ.

ಒಂದು ಬಗೆಯ ಮುಗ್ಧತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ಸುತ್ತಲಿನ ಜಗತ್ತನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವುದು ಇವರ ಪದ್ಯಗಳ ಗುಣ. ಆತ್ಮದ ಗಾಯದ ಕುರಿತು ಹೇಳುವಾಗಲೂ ತನ್ನೊಂದಿಗೇ ಕೊಂಕಣಿ ಮೂಲಭಯ ಬಗ್ಗೆ ಬರೆಯುವಾಗಲೂ ಸಾವಿನ ನಿರ್ವಾತವನ್ನು ಸಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಒಡಮೂಡಿಸುವಾಗಲೂ ಆ ಮುಗ್ಧತೆಯೇ ಅವರ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಹೃದಯಂಗಮಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.

◆ ನೀವು ಬರವಣಿಗೆ ಆರಂಭಿಸಲು ಚೋದನೆ ನೀಡಿದ ಸಂಗತಿಗಳು ಯಾವವು?

ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಬಂಟ್ವಾಳ ನನ್ನೂರು. ನಾನು ಬರೆಯಲು ಶುರುಮಾಡಿದ್ದು ಎಂಟನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ. ಕವಿತೆಗಳನ್ನೇ ಮೊದಮೊದಲು

ಬರೆದಿದ್ದು. ನಮ್ಮೊಂದಿಗೇ ಚರ್ಚೆ ಒಂದು ಕೊಂಕಣಿ ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಮೂರು ತಿಂಗಳಿಗೊಂದು ಪತ್ರಿಕೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಪುಸ್ತಕಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಕವಿತೆ, ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಂತರ ನಾನು ಅದೇ ಪತ್ರಿಕೆಗೆ ಸಂಪಾದಕಿಯಾಗಿಯೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ. ನಮ್ಮೊಂದಿಗೇ ಆರುನೂರು ಮನೆಗಳಿಗೆ ಆ ಪತ್ರಿಕೆ ಮೀಸಲಾಗಿತ್ತು. ಆ ಪತ್ರಿಕೆಯಿಂದಲೇ ನನಗೆ ಬರವಣಿಗೆಯ ಪ್ರೇರಣೆ ದೊರಕಿತ್ತು.

◆ ಬಾಲ್ಯದ ಪರಿಸರ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿದೆ?

ನಾನು ಕೃಷಿ ಕುಟುಂಬದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ಬಂದವಳು. ಹಳ್ಳಿಯ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಳೆದಿದ್ದು. ನನ್ನ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವೆಲ್ಲ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆದಿದ್ದು. ಬಾಲ್ಯದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೇ ಮೊಬೈಲ್, ಇಂಟರ್ನೆಟ್ ಯಾವುದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದುವುದೇ ನೆಚ್ಚಿನ ಹವ್ಯಾಸವಾಗಿತ್ತು. ಕುವೆಂಪು, ತೇಜಸ್ವಿ, ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಓದಿಕೊಂಡೇ ನಾನು ಬೆಳೆದಿದ್ದು. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಪುಸ್ತಕ ಕೊಟ್ಟು ಓದಿಕೊಂಡು ಬರುವಂತೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಎಲ್ಲರ ಪುಸ್ತಕ ಓದಿ ಮುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆ ಓದಿನ ಪ್ರೀತಿಯೇ ನನ್ನನ್ನು ಬರೆಯಲು ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿತ್ತು.